

Carl Gustav Jung

Grondlegger Analytische Psychologie

<http://wayoflife.org/database/articledatabase.html>, 23-7-2008

Uittreksel van het boek *The New Age Tower of Babel*, verkrijgbaar bij Way of Life Literature.

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Domineeszoon Carl Jung

Carl Gustav Jung¹ (1875-1961), de grondlegger van de analytische psychologie, was en is erg invloedrijk, niet alleen in de brede maatschappij, maar ook in de new age beweging en binnen haast alle aspecten van het Christendom. Jung heeft modernisten maar ook evangelicals beïnvloed. Zijn geschriften waren ook invloedrijk binnen de contemplatieve beweging. Hij werd gepromoot door Paul Tillich, Morton Kelsey, John Sanford, Thomas Moore, Joseph Campbell, John Spong, Richard Foster, Agnes Sanford, en Gary Thomas, om er enkele te noemen. Jung's psychologische typering voorziet in het fundament van Rick Warren's SHAPE programma, dat in talloze kerken en instituten wordt gebruikt. Jung werd "de psycholoog van de 21ste eeuw" genoemd (Merill Berger, *The Wisdom of the Dreams*, front cover).

Ed Hird² zegt: "Men zou zonder overdrijven kunnen zeggen dat Carl Jung de vader is van het neognosticisme en de new age beweging" (Hird, "Carl Jung, Neo-Gnosticism, and the Meyers-Briggs Temperament Indicator [MBTI]", 18-3-1998; herdrukt in *Who's Driving the Purpose Driven Church* door James Sundquist, Appendix C).

Jeffrey Satinover³ zegt: "Jung's directe en indirecte impact op het mainstream-christendom - en dus op de westerse cultuur - is onschatbaar. Het is geen overdrijving te zeggen dat de theologische posities van de meeste mainstream-denominaties, in hun benadering van pastorale zorg, alsook in hun doctrines en liturgie, min of meer identiek zijn geworden aan Jung's psychologische/symbolische theologie" (*Homosexuality and the Politics of Truth*, p. 240, geciteerd uit Ed Hird).

Jung werkte samen met Sigmund Freud van 1907 tot 1912, maar na een onenigheid gingen zij hun eigen weg.

In ware new age stijl, onderzocht Jung hindoeïsme, boeddhisme, taoïsme, i ching, astrologie, spiritisme, gnosticisme, alchemie, droominterpretatie, mandala-symbolisme, theosofie, Griekse mythologie, en meer. Hij bracht tijd door in India om er oosterse religie en traditionele kennis te bestuderen. Hij schreef de eerste inleiding op zen-boeddhisme. Hij vergaarde een van de grootste collecties spiritistische geschriften op het Europese continent (Jeffrey Santinover, *The Empty Self*, p. 28). Jung gebruikte divinatie⁴-methoden van i ching in de jaren (19)20 en (19)30, en het opleidingsprogramma van het Jung Instituut van Zurich onderrichtte oorspronkelijk deze praktijk (Richard Noll, *The Jung Cult: Origins of a Charismatic Movement*, 1994, p. 333, geciteerd uit Ed Hird).

In een brief aan Freud, zei Jung: "Ik maakte horoscopische berekeningen om een aanwijzing te vinden voor de kern van psychologische waarheid. ... Ik durf te zeggen dat we op een dag in de astro-

¹ Carl Jung werd op 26 juli 1875 als Karl Gustav II Jung geboren in Kesswil in het Zwitserse kanton Thurgau. Hij was het vierde kind van Paul Achilles Jung en Emilie Preiswerk, maar het eerste dat de vroege kindertijd overleefde, net als zijn negen jaar jongere zuster. Zijn vader, Paul Jung, was dorpsdominee van de Zwitserse gereformeerde kerk, en zijn moeder Emilie was een telg uit een rijke Zwitserse familie. (Wiki).

² <http://edhird.blogspot.com/>

³ http://en.wikipedia.org/wiki/Jeffrey_Satinover

⁴ Divinatie: waarzeggerij.

logie veel kennis zullen vinden die intuïtief in de hemelen werd geprojecteerd” (Richard Webster, *Why Freud Was Wrong*, 1995, p. 385). Vanaf 1911 citeerde Jung G.R.S. Mead, een praktiserende theosofist “regelmäßig in zijn werken, in de loop van zijn hele leven” (Richard Noll, *The Jung Cult*, p. 69).

Jung communiceerde heel zijn leven met geesten. Hij “ervoer voorkennis, helderziendheid en rondwaren” (*Harper’s Encyclopedia of Mystical and Paranormal Experience*).

Zijn moeder bracht veel tijd door in haar afgescheiden slaapkamer, “in de ban van geesten die, naar haar zeggen, haar ’s nachts bezochten” (“Carl Jung”, *Wikipedia*). Haar familie was erg bezig met seances. Vele jaren bezocht Jung seances met zijn moeder en twee nichten (John Kerr, *A Most Dangerous Method: The Story of Jung, Freud, and Sabina Spielrein*, 1993, pp. 50, 54, geciteerd uit Ed Hird).

Zijn grootmoeder, Augusta Preiswerk, “kwam in een driedagenlange trance op haar twintigste levensjaar, tijdens welke zij communiceerde met geesten van doden, en gaf profetieën” (*Harper’s*).

Als kind voelde Jung dat hij twee persoonlijkheden had; één was hijzelf, de schooljongen, en de andere was een man uit de 18de eeuw. Deze andere persoonlijkheid, die *Filemon* heette, had een leven op zichzelf en praatte met Jung. Kennelijk was dit een “familial spirit” (huisgeest). Toen Jung een inzinking had na zijn breuk met Sigmund Freud, en bijna suïcidaal was, hernieuwde hij zijn communicatie met Filemon en hij werd zijn geestelijke gids. Jung zei: “Filemon vertegenwoordigde een kracht die niet van mezelf was. ... Hij was het die me psychic objectivity (spiritistische objectiviteit) leerde” (James Sundquist, *A Review of the Purpose Driven Life*). Filemon verscheen aan Jung gevarieerd als “een oude man met de horens van een stier ... of met de vleugels van een ‘fisher’⁶”, of als Elia, of als Salome. Deze laatste sprak Jung aan als Christus (*C.G. Jung: Analytical Psychology: Notes of the Seminar Given in 1925*, Princeton University Press, 1989, pp. 86, 98).

Filemon⁵

Na Jung’s breuk met Freud, leed hij zes jaar aan een instorting “gedurende welke hij psychotische fantasieën had” en “talloze paranormale fenomenen” ervoer (*Harper’s*). Hij werd ondergedompeld in “de wereld van de doden” en schreef het boek *Seven Sermons to the Dead*, onder de naam van een gnostische schrijver met de naam Basilides⁷.

Jung’s vader was een dominee, maar hij betwijfelde het christelijke geloof. Jung verwierp openlijk Christus. Hij zei: “De Heer Jezus werd nooit echt voor mij, nooit geheel acceptabel, nooit geheel beminnelijk, opnieuw en opnieuw dacht ik aan zijn ondergrondse tegenhanger [verwijzend naar een her-verschijnende immorele droom die hij had]. ... De Heer Jezus leek me in zekere zin een god van de dood. ... Heimelijk kwamen zijn liefde en vriendelijkheid, die ik altijd hoorde prijzen, twijfelachtig bij me over” (Jung, *Memories, Dreams, Reflections*, p. 13).

Er zijn nog andere dingen die Jung gezegd heeft in verband met Christus, die nog abominabeler zijn, maar ik wil ze niet citeren. Het is genoeg te zeggen dat hij een demonisch-bedrogen godslasteraar was en een Christus-afwijzer van de hoogste orde.

Jung beschouwde alle religies als mythes, maar hij vond dat ze nuttig waren. Hij geloofde dat het geheim van het leven wordt gevonden “in het mystieke hart van alle religies” en dat dit bestaat uit een “transformatiereis” om het ware zelf te vinden en in harmonie te brengen met het goddelijke.

Jung zei dat de mens zichzelf zou moeten liefhebben, want door zo te doen houdt hij van Jezus, want Jezus bent “u”. (Bill Isley, “The Ragamuffin Gospel: A Critique”, *PsychoHeresy Awareness Ministries Newsletter*, juli-augustus 2003).

⁵ Bron: <https://edhird.wordpress.com/tag/episcopal-renewal-ministries/>.

⁶ Fisher: een visvangende vogel. Mij is niet duidelijk welke vogel specifiek bedoeld wordt.

⁷ Basilides (ca. 117-138) was een vroeg-gnostisch leraar in Alexandrië. Hij ontwierp een visie op de wereldgeschiedenis, waarin het woord zonde niet voorkomt ... Christus is in zijn optiek een transcendent Licht, belichaamd in de mens Jezus, die het oerbeeld en voorbeeld van de zelfbewustwording is. Ook leerde hij de reïncarnatie. (Wiki).

Jung zei dat Jezus, Mani, Buddha, en Lao-Tse allemaal “(steun)pilaren van de geest” zijn en dat hij “geen voorkeur had voor de ene of de andere” John Dourley, *C.G. Jung and Paul Tillich*, p. 65).

Jung geloofde in het “collectieve onbewuste” dat verondersteld wordt het universele bewustzijn van de mensheid te zijn dat zich bevindt op een onderbewust niveau. Het zou bestaan uit de totaalsom van ’s mensen denken van sinds hij geëvolueerd is uit dieren, en de mens kan dit rijk doorvorsen door psychiatrie en mystieke religie. Jung definieerde het collectieve bewustzijn als “de neerslag van al de ervaring van het universum van alle tijden, en het beeld van het universum dat in voortgaande ontwikkeling is sinds ongekende tijden” (*Collected Papers on Analytical Psychology*, “The Psychology of Unconscious Process”, p. 432).

Dit is uiteraard een van de fundamentele doctrines van de new age en ongetwijfeld kwam dit voort uit Jung’s studie van oosterse religie en allerlei vormen van occult mysticisme, zoals theosofie.

Het “collectieve onbewuste” is een pure mythe. Richard Webster observeert wijselijk: “het onbewuste is niet gewoon een occulte entiteit waarvoor geen tastbaar bewijs is. Het is een illusie, geproduceerd door taal - een vorm van intellectuele hallucinatie” (Richard Webster, *Why Freud Was Wrong*, p. 250, geciteerd uit Ed Hird).

Jung trachtte heel intens “de psyche” te begrijpen door middel van droomanalyse. Het maakt deel uit van “dieptepsychologie” dat de verborgen en diepere plaatsen van menselijke ervaring zoekt te begrijpen. Hij geloofde dat dromen zowel het persoonlijke als het “collectieve” onbewuste reflecteren en dat ze zowel onthullingen als fantasieën bevatten.

Jung hield zich aan het schandelijke gnostische geloof dat goed en kwaad verzoenbaar zijn.

“Volgens Jung evolueerden goed en kwaad in twee gelijke, evenwichtige, kosmische principes die bij elkaar horen in één overweldende synthesis. Deze relativisering van goed en kwaad, door ze verzoenbaar te stellen, is de kern van de oude doctrines van het gnosticisme, dat geestelijk gezien ook gelokaliseerd is ... binnen de mens zelf. Vandaar ‘de eenheid van tegengestelden’” (Satinover, *Homosexuality and the Politics of Truth*, p. 240).

Jung hield zich aan het new age-emerging church principe dat “beide paden juist zijn” (Dourley, *C. G. Jung and Paul Tillich*, p. 279). De emerging church noemt dit “orthoparadoxie”.

Jung geloofde in reïncarnatie en “betrok vele van zijn geloofspunten van het Tibetaanse Boek van de Dood” (*Harper’s Encyclopedia of Mysticism*).

Jung geloofde in de kracht van visualisatie. Hij zei dat het vasthouden van de mentale beelden van Jezus en Maria kracht bezit voor het overwinnen van negativiteit en het voortbrengen van het goede (Bob Guste, *Mary at My Side*, p. 58).

Jung geloofde dat wij de “Age of Aquarius” (Tijdperk van Waterman) binnengaan. In een brief aan Godwin Baynes, in 1940, zei hij: “1940 is het jaar waarin we de meridiaan naderen van de eerste ster van Aquarius. Het is de waarschuwendende aardbeving van de new age” (Merill Berger en Stephen Segaller, *The Wisdom of the Dreams*, p. 162, geciteerd uit Ed Hird). Jung “vreesde erg voor de toekomst van de mensheid, en zei dat de enige remedie ligt in meer bewustwording” (Harper’s). Dit verwijst naar een hogere staat van bewustzijn middels psychologie en mysticisme.

Later in zijn leven raakte Jung geïnteresseerd in UFO’s en schreef hij een boek over het onderwerp *Flying Saucers: A Modern Myth of Things Seen in the Skies*.

Jung was 52 jaar getrouwd met dezelfde vrouw, maar hij had ongeoorloofde relaties met andere vrouwen. Zijn laatste woorden waren: “Laten we vanavond een heel goede wijn nemen”. (<http://www.kirjasto.sci.fi/cjung.htm>).